

[Steffensen]

men princippet i forslaget synes vi er rigtigt. Da disse mennesker jo indtil for få år siden har været med til at betale til systemet herhjemme, synes det også rimeligt, at de i en periode uden for Danmark kan nyde godt af det danske sygehusvæsens system.

Der er lagt op til, at de danskere, der f. eks. søger skattele uden for Danmark, selv skal betale de fulde omkostninger, når de har været ude mere end de omtalte 3 år, og det synes vi i princippet også er rigtigt.

Man må imidlertid nok sige, at det væsentlige i lovforslaget er spørgsmålet om betalingsygehuse. For vort sygehusvæsens vedkommende kan man jo konstatere, at det er af en meget høj standard, og den skal vi bevare, mener vi i kristeligt folkeparti, men vi tror nu ikke, at det er nogen skade til, at det får en smule konkurrence. Vi tror ikke, at betalingshospitalerne bliver af stort omfang, og mener derfor heller ikke, at der kan blive tale om nogen konkurrenceforvridning, snarere om en aflastning. Vi deler ikke det synspunkt, som er fremført af visse ordførere, at det er på bekostning af andre; det kan vi slet ikke se, tværtimod, havde jeg nær sagt. Vi ønsker frihedsprincippet bevaret. Vi mener, at de mennesker, der ønsker at bruge deres midler til at søge deres sygdomme kureret eller behandlet i privat regie, skal have lejlighed dertil. Vi ønsker ikke, at betalingshospitalerne skal være en dominerende faktor i landet, og det tror vi heller ikke der er spor fare for, men vi mener ikke, der er den store forskel på specialklinikker, lægeklinikker med kortvarige plejefunktioner, sanatorier med genoptræningsfunktioner og så de betalingsygehuse, der kan være tale om her. Tværtimod mener vi, at det samfundsmæssigt kan være et gode, idet de, der dér vil blive hjulpet, kan aflaste det så hårdt betrængte system.

På områder med knaphed på særlig ekspertise kan der ved betalingshospitaler åbnes muligheder for ekstra indtjening til eksperterne, men de bliver dog her i landet, deres indtjening beskattes osv., i modsætning til de mange læger af næsten alle kategorier, der er rejst udenlands inden for de seneste år med en uddannelse, som offentligheden i stor udstrækning har været med til at betale.

Vi vil derfor gerne medvirke til, at der bliver frihed under ansvar. Vi mener også, der skal være mulighed for, at de mennesker, der

ønsker deres sygdomme behandlet under et privat, koncessioneret selskab eller på private hospitaler, hvad man nu vil kalde det, skal have mulighed derfor, og det offentlige skal ikke kunne lægge hindringer i vejen. Derfor er vi modstandere af den sidste del af lovforslaget.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg har også søde og sure bemærkninger, hvis man vil tilgive mig den sidste del af karakteristikken.

Jeg er meget glad for, at der er sympati for den halvdel af det samlede forslag, som skal søge at skabe klare retningslinjer for de danskere, der for kortere eller længere tid er i udlandet.

Jeg har noteret mig de bemærkninger, der er gjort i den anledning, og som har været udtryk for ønsket om at få vurderet, om den afgrænsning, der er foreslået, er den helt rigtige, og også de bemærkninger, der er faldet om den betaling, der skal ydes, hvor det i princippet kunne være rimeligt at lade fuld betaling være forudsætningen for muligheden for at blive behandlet her i landet. Hvis man ønsker, at der skal tages hensyn til en eventuel skattedelingsaftale mellem Danmark og det land, udlandsdanskerne bor i, kan det blive meget kompliceret at lave et forslag, og vi har derfor fundet det mest hensigtsmæssigt at se væk fra, at der eksisterer forskellige former for skattedelingsaftaler mellem Danmark og en lang række lande. Det har vi gjort med nogenlunde god samvittighed, også ud fra den betragtning, at de mennesker, der har en indtægt, hvoraf skatten deles i et eller andet forhold mellem Danmark og det land, de pågældende har fast bopæl i, uanset skattedelingsaftalen har nøjagtig de samme rettigheder i det land, de nu bor i, som de ville have haft, hvis de havde været fuldt skattebetalende. Skattedelingsaftalen afskærer dem altså ikke fra nogen rettigheder i det hjemland, de nu har, og det er en blanding af det synspunkt og så de praktiske problemer, der vil være forbundet med at lave en ordning, hvorefter man tog hensyn til en stadig eksisterende skatteindtægt for Danmark, der har gjort, at vi har sagt: mon ikke det rigtigste, enkleste og måske også ud fra en række synspunkter retfærdigste ville være, at man så væk fra skattedelingsaftalerne? Der kan jo